

INTERVIEW

THE TRIFFIDS EREN OVERLEDEN ZANGER IN HASSELT

The Triffids waren lang de beste popgroep waarvan u nog nooit gehoord had. Een nieuwe verzamelbox, een best of en drie concerten in Hasselt moeten daar verandering in brengen.

Te goed om te laten liggen

VAN ONZE MEDEWERKER

TOM ZONDERMAN

HASSELT | The Triffids, een cultband die eind jaren 1970 werd opgericht in het Australische Perth raakte met zijn hartroerende mix van rock, country en pop helaas nooit in de gratie bij een breed publiek en gaf er in 1989 de brui aan.

Geruchten over een reünie werden in 1999 gesmoord toen de zanger David McComb overleed na een auto-ongeval. McComb was de onbetwiste spilfiguur van The Triffids. Met een timbre tussen Nick Cave en Leonard Cohen gaf hij hun sound een dramatische twist. Hij was een bijzonder begenadigde verteller, die in enkele woorden onderhuidse beslommingen aan de weidse landschappen van Australië kon koppelen.

De voorbije jaren zijn de Australiërs mondjesmaat aan de vergeetelheid ontkomen. Hun zes studioalbums werden geremasterd en nu verschijnt de tiendelige luxebox *Come ride with me...*, met daarin de ook apart verkrijgbare best of *Wide open road*.

De samensteller van die bloemlezing is Graham Lee, de gitarist en engelbewaarder van de groep. Lee is ook de man achter de hommageconcerten die dit weekend plaatsvinden in Hasselt, waarbij een resem gastmuzikanten David McComb vooral niet mogen doen vergeten. 'We hebben altijd een goede fanbasis in België gehad', zegt Lee over hun tweede verblijf in Hasselt.

Jullie hebben een indrukwekkende lijst gasten kunnen strikken, van Stuart Staples tot Stef Kamil Carlens. Wat waren de sollicitatiecriteria?

'Ofwel moesten ze iets met The Triffids te maken gehad hebben van ver of dichtbij, zoals Mick Harvey, of ze zijn een ongelooflijke fan. Van Stef Kamil Carlens weet ik dat hij een fan is, hij covert af en toe "Raining pleasure" met zijn groep, maar ik heb hem

The Triffids toen ze nog volledig waren, met als tweede van rechts Graham Lee en als vierde van rechts David McComb. © rr

nog niet ontmoet. Er doen ook enkele jonge muzikanten mee, het bewijs dat de muziek van The Triffids nog steeds relevant is.'

'Er doen ook jonge muzikanten mee: het bewijs dat de muziek van The Triffids nog steeds relevant is'

De donkere, wat melancholieke stem van David McComb wordt omschreven als het mooiste instrument bij The Triffids. Hoe vang je dat gemis op?

'Simpel: dat kun je niet. Maar de songs blijven dezelfde en die zijn stuk voor stuk geweldig. Er is

geen regel die zegt dat die nummers gezongen moeten worden door David McComb. Eigenlijk wilde Dave net dat zijn liedjes door veel mensen werden gezongen. Omdat hij wist dat ze goed waren. Maar tijdens zijn leven is dat niet gelukt.'

Wat dreef McComb naar muziek?

'Het was niet alleen muziek. Hij was in de eerste plaats een schrijver, van gedichten, proza, songs. Dat was zijn leven, ook al was het vaak niet makkelijk. Toen hij met een nieuw nummer kwam aandraven, gaf hij ons altijd de opdracht om er een buitengewoon klankenpalet bij te schilderen. En hij aarzelde niet om je je huiswerk opnieuw te laten maken. Er zitten weinig solo's in onze liedjes, de muziek moet de teksten dragen.'

Samen met de concerten ver-

schijnt de box. De timing kon niet beter.

'Dat komt goed uit, ja. Maar om eerlijk te zijn, tegelijkertijd de concerten organiseren en de box uitbrengen was wel moordend. Maar het loonde de moeite. Ik ben pas in 1985 bij de groep gekomen. De kluizen uitpluizen was heel verhelderend. Aanvankelijk zou ik alles op zes cd's zetten, maar dat zijn er al snel tien geworden. Het was gewoon te goed om te laten liggen.'

'A secret in the shape of the song', hommageconcert The Triffids met o.a. Warren Ellis, Mick Harvey, Stuart Staples, Stef Kamil Carlens, 16 & 17 april. Open Circuit pand Koloniale Waren, Hasselt. Een Triffids-aftershow volgt op 18 april.

ONLINE
www.kunstencentrumbelgie.com